

PETŐCZ ANDRÁS

Zsoltárparafrázis – Hazudni

„Csüggedezésemben ezt mondtam én:
Minden ember hazug.”

(Zsoltárok könyve 116,11)

Megtanítottak hazudni – élni kell, mindenáron, elmondták neked, mit kell tenned azért, hogy hiteles legyen a hazugságod, milyen, amikor már ösztönösen tudsz hazudni, *természetesen*, tiszta tekintettel, rezzenéstelen arccal, milyen, amikor már önmagadat is végképp becsapod.

Mindenki hazudik, mondtad, gyerek voltál még, *a felnőttek is*, mondtad, és erre nem lehetett mit válaszolni, nem tudom, hogyan történt mindaz, ami megtörtént, visszatekerném az időt, de nem tekeredik sohasem a megfelelő irányba, megyünk valahova, addig, amíg mehetünk, ameddig lehet.

Van valami sírhatnék bennem, *semmi se úgy*, *ahogy kellene*, hibát hibára, bűnöket bűnökre pakol az egyszeri utazó, keresztüllépve mind a határokon, s nem veszi észre, miféle sebet ejt, miféle hazugság-mérgeket fecskendez azokba, akik körülötte vannak kiszolgáltatva, ártatlanul.

Zsoltárparafrázis – Tenyérsnyei napok

„Ímé tenyérsnyivé tetted napjaimat,
és az én életem te előtted,
mint a semmi.”

(Zsoltárok könyve 39,6)

Tenyérsnyivé lettek napjaim, tenyérsnyei lett az időm, mondom magamban, csupán csak suttogom – valami már végképpen belém kövesedett, nem tudom kilöki magamból, nincs olyan erő, ami kivezetné testemből azt, ami *ott*, amikor arra gondolok, *hogy*.

Visszahozhatatlanok a pillanatok, amikor másképp kellett volna lépni, amikor nem *úgy*, *ahogy*, nem volt bennem erő, *akkor*, akarat sem volt bennem, nem tudtam, mi ellen is küzdök, nem tudtam azt, miképp győz felettem, aki épp győzedelmeskedik.

PETŐCZ ANDRÁS (1959) Budapest

Harcoltam, persze, ahogy mindenki harcol,
akit agresszió ér, picinyke égi szerencse,
ha lett volna, de *semmi, semmi, semmi*,
legfeljebb szánakozó tekintetek, ennyire
futotta a sorsból, az isteni gondviselésből,
ennyire futotta – előttem tenyérnyi napjaim.